
ECLI:NL:RBDHA:2014:1860

Instantie

Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak

07-02-2014

Datum publicatie

17-02-2014

Zaaknummer

AWB 13/7809

Rechtsgebieden

Vreemdelingenrecht

Bijzondere kenmerken

Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie

Libië; 1(F) onder c van het Vluchtelingenverdrag; ambassadeur Malta; VN-resolutie nr. 748.

Gedragingen die in strijd zijn met VN-resolutie, nr. 748 zijn aan te merken als handelingen in de zin van artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag. Eiseres kan, als ambassadeur op Malta, verantwoordelijk worden gehouden voor schending van deze resolutie. Er is geen grond voor het oordeel dat het door verweerder uitgevoerde onderzoek, waarin verweerder zowel aan de hand van meer objectieve criteria, zoals de berichtgeving in de media over schending van de resoluties en de positie van de ambassadeur op Malta, als subjectieve criteria, zoals de door eiseres tijdens de gehoren afgelegde verklaringen, haar individuele verantwoordelijkheid voor het schenden van de resoluties heeft aangenomen, niet aan de in het arrest van het Hof van Justitie van de EU van 9 november 2010 (B en D tegen Duitsland) gestelde eisen voldoet. Verweerder heeft wat betreft de illegale wapentransporten die hebben plaatsgevonden vanuit Malta terecht "knowing participation" aangenomen bij eiseres. Gelet op de vooraanstaande positie die eiseres heeft bekleed als hoogste vertegenwoordiger van Libië op Malta, heeft verweerder haar voor die illegale wapentransporten verder ook individueel verantwoordelijk mogen houden ("personal participation"). Eiseres heeft immers verklaard dat zij als ambassadeur (eind)verantwoordelijk is geweest voor het controleren en afgeven van vrachtbrieven en afgeven van certificaten bij goederen die vanuit Malta naar Libië werden vervoerd. Dat eiseres niet zelf deze documenten heeft afgegeven neemt niet weg dat zij vanuit haar positie als ambassadeur, en gelet op haar onbetwiste wetenschap van de ontduiking van sancties, door zich actiever op te stellen het ontduiken van de internationale sancties (mogelijk) had kunnen voorkomen, althans invloed had kunnen hebben op de mate waarin die sancties zijn ontrokken. Beroep ongegrond.

Wetsverwijzingen

[Vreemdelingenwet 2000](#)

[Vreemdelingenwet 2000 31](#)

Vindplaatsen

Rechtspraak.nl

JV 2014/138

Uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Team vreemdelingenkamer

Zittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 13/7809

Datum uitspraak: 7 februari 2014

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

[eiseres],

geboren op [geboortedatum],

v-nummer [nummer],

van Libische nationaliteit,

eiseres,

gemachtigde mr. J.W. de Haan,

tegen

de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

Immigratie- en Naturalisatiedienst,

verweerder,

(onder verweerder wordt tevens verstaan de rechtsvoorganger(s) van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie).

Het procesverloop

Bij besluit van 14 maart 2013 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 24 juni 2011 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Tevens is haar een inreisverbod opgelegd voor de duur van tien jaar, gerekend vanaf de datum dat eiseres Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

Op 20 maart 2013 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 12 november 2013. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. I.A.M. de Groot.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit – de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen – te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

Ten aanzien van de afwijzing van de asielaanvraag

2. Eiseres heeft ter ondersteuning van haar asielaanvraag het volgende – kort weergegeven – aangevoerd. Eiseres is in januari 2011 met een visum naar Nederland gereisd in verband met haar zwangerschap – zij had eerder miskramen gehad – en omdat een aantal familieleden hier woonachtig is. Tijdens dat verblijf zijn (in februari 2011) in Libië protesten uitgebroken tegen het bewind van Gaddafi. Gelet hierop, en in aanmerking genomen de functie(s) die eiseres uitoefende in Libië en de omstandigheid dat navraag naar haar is gedaan, hetgeen eiseres van vrienden en collega's heeft vernomen, vreest eiseres, indien zij naar Libië zou moeten terugkeren, voor haar leven.

3. Eiseres heeft verklaard in de periode van 1991/1992 tot en met 1997 werkzaam te zijn geweest voor het Algemeen Secretariaat voor Volkscomité voor de Buitenlandse Communicatie en internationale samenwerking (Ministerie van Buitenlandse Zaken) in de functie van secretaris van het Volksbureau (ambassadeur) te Malta. In de periode 1997 tot 2000 was zij werkzaam voor het Algemeen Secretariaat voor Volkscomité voor de Buitenlandse Communicatie en internationale samenwerking in Tripoli. In de periode 2006 tot en met januari 2011 was eiseres werkzaam als Directeur Internationale en Algemene Zaken van de Nationale Veiligheidsraad, alwaar zij werkzaam was voor de afdelingen Buitenlandse Zaken, Lokale Zaken en Communicatie.

4. Verweerder heeft de aanvraag – onder toepassing van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 – afgewezen omdat op eiseres de uitsluitingsgrond van artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van toepassing wordt geacht. Uit onderzoek naar de toepasselijkheid van het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is volgens verweerder gebleken dat eiseres in verband moet worden gebracht met diverse overtredingen van VN-sancties tegen Libië vanwege haar hoedanigheid van ambassadeur op Malta en het mishandelen, martelen en executeren van burgers, vanwege haar functies bij het Algemeen Secretariaat voor Volkscomité voor de Buitenlandse Communicatie en internationale samenwerking en bij de Nationale Veiligheidsraad. Verweerder heeft geconcludeerd dat eiseres geweten moet hebben dat maatregelen voortvloeiend uit VN-embargo's werden ontrokken en door de Libische veiligheidsdiensten misdrijven tegen de menselijkheid werden begaan (knowing participation). Daarnaast moet eiseres (mede) verantwoordelijk worden gehouden voor het faciliteren van het smokkelen van wapens en wapenonderdelen ten tijde van het VN-embargo en moet zij als leidinggevende (mede) verantwoordelijk worden gehouden voor mishandeling en foltering van gedetineerden door de Libische veiligheidsdiensten (personal participation). Eiseres heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat zij persoonlijk een reëel risico loopt om bij terugkeer naar Libië te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) verboden behandeling, aldus verweerder.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

7. Ingevolge artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

(...)

c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Ingevolge artikel 12, tweede lid, onder b en c, van Richtlijn 2011/95/EU (voorheen ter zake gelijkloidend: 2004/83/EG) van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337/9; hierna: de Definitierichtlijn), wordt een onderdaan van een derde land of staatloze uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij (b.) buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten (...), dan wel (c.) zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (...).

8. Volgens paragraaf C4/3.11.3.1 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze gold ten tijde van belang, wordt indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf of handeling in de zin van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, de asielaanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met het tweede lid, onder k, van de Vw 2000.

9. Ten aanzien van de bewijslast is in paragraaf C4/3.11.3.3 van de Vc 2000 opgenomen dat verweerder moet aantonen dat er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling onder de criteria van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag valt. De veronderstelling dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, hoeft niet bewezen te worden volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf, maar moet niettemin zorgvuldig worden gemotiveerd. Teneinde te kunnen bepalen of de vreemdeling individueel voor zogenoemde artikel 1(F)-handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, wordt onderzocht of ten aanzien van de vreemdeling kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door de vreemdeling zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door de vreemdeling direct faciliteren daarvan, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage wordt verstaan dat de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van de vreemdeling had vervuld, dan wel de vreemdeling gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen. Indien hiervan sprake is, kan aan de vreemdeling artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen.

10. De rechtbank zal eerst beoordelen of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat op eiseres, in verband met haar werkzaamheden van ambassadeur op Malta, artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

11. Verweerder heeft in het voornemen uiteengezet dat de Verenigde Naties (hierna: VN) op 21 januari 1992 een resolutie hebben aangenomen, waarin Libië wordt opgeroepen om mee te werken aan het onderzoek naar de aanslag in 1988 op het PanAM-toestel boven Lockerbie en in dat verband twee Libische verdachten uit te leveren (resolutie 731). Omdat deze medewerking is geweigerd is Libië onderworpen aan een aantal VN-embargo's, waaronder een luchtvaart- en wapenembargo (resolutie 748).

Eiseres wordt niet verweten dat zij in strijd met resolutie 731 heeft gehandeld. Wel wordt eiseres vanwege haar hoedanigheid van ambassadeur op Malta in verband gebracht met overtredingen van resolutie 748. Deze gedragingen zijn volgens verweerder aan te merken als handelingen in de zin van artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag.

12. Eiseres heeft betoogd dat niet gesteld kan worden dat sprake is van handelingen in strijd met artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag. Onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 17 mei 2013 (AWB 12/11727), stelt eiseres dat niet

duidelijk is welke doelstellingen van de VN zouden zijn geschonden, nu primair de strijd tegen het terrorisme wordt aangevoerd als grondslag voor (onder andere) resolutie 748, maar deze resolutie rechtstreeks voortvloeit uit de eerdere resolutie 731, waarvan verweerder gesteld heeft de schending van die resolutie niet aan eiseres tegen te werpen. Eiseres treft geen verwijt terzake van wapensmokkel nu de ambassade geen bemoeienis had met goederentransporten via Malta naar Libië. Aan eiseres kan geen uitsluitingsgrond worden tegengeworpen nu verweerder selectief omgaat met het tegenwerpen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, aangezien naar haar beste weten bijvoorbeeld de Iraakse ambassadeur die in Nederland verbleef en die ten tijde van de eerste Golfoorlog 'overliep' naar het Westen nimmer artikel 1(F) is tegengeworpen, aldus eiseres

13. Uit paragraaf C4/3.11.3.2 van de Vc 2000, zoals deze luidde ten tijde van belang, volgt dat handelingen die expliciet zijn genoemd door de Veiligheidsraad van de VN, als strijdig met de doelstellingen en/of beginselen van de VN, zoals het internationale terrorisme, in ieder geval vallen onder artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag.

14. Volgens de tekst van resolutie 748 is deze tot stand gekomen nadat Libië geen gehoor had gegeven aan de in resolutie 731 vermelde oproep om mee te werken aan het onderzoek naar de Lockerbie-aanslag en had geweigerd om afstand te nemen van terrorisme. Volgens resolutie 748 heeft Libië met dit nalatig handelen de wereldvrede bedreigd. De rechtbank is van oordeel dat uit de overwegingen waarop resolutie 748 berust, is af te leiden dat deze is gericht tegen de strijd tegen terrorisme en voortkomt uit de in artikel 1 van het Handvest van de VN opgenomen doelstelling om de internationale vrede en veiligheid te handhaven. Het betoog van eiseres dat niet duidelijk is welke doelstellingen van de VN zijn geschonden kan, gelet hierop, dan ook niet slagen. Voor zover eiseres beoogd heeft te betogen dat resolutie 748 niet berust op de doelstelling om de internationale vrede en veiligheid te handhaven, mist dat betoog, gelet op het vorenstaande, feitelijke grondslag. Nu eiseres voorts niet heeft betwist dat de handhaving van de internationale vrede en veiligheid en de daaruit voortvloeiende strijd tegen terrorisme tot de doelstellingen en beginselen van de VN behoren, hetgeen ook volgt uit de hiervoor vermelde paragraaf C4/3.11.3.2 van de Vc 2000, zijn gedragingen die in strijd zijn met resolutie 748 aan te merken als handelingen in de zin van artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag. De beroepsgrond faalt derhalve.

15. De rechtbank ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of eiseres individueel verantwoordelijk moet worden gehouden voor schending van resolutie 748.

16. In paragraaf C14/3.11.3.2 van de Vc 2000 staat vermeld dat artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag in het bijzonder betrekking heeft op personen met een hoge openbare functie die uit hoofde van hun verantwoordelijkheden handelingen hebben bevolen of toegestaan die in strijd zijn met de doelstellingen en/of beginselen van de VN, alsmede op personen die verantwoordelijkheid hebben gedragen voor dergelijke handelingen.

Teneinde te kunnen bepalen of een overheidsdienaar individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor handelingen die zijn gericht tegen de doelstellingen en/of beginselen van de VN, moet bezien worden of ten aanzien van hem moet worden aangenomen dat zijn functionele of feitelijke verantwoordelijkheid op een dusdanig niveau ligt dat hij geacht mag worden zich van de plaats van zijn staat binnen de internationale gemeenschap bewust te zijn, dan wel of uit diens persoonlijke achtergrond blijkt dat hij kennis heeft of had moeten hebben van de doelstellingen of beginselen van de VN. Indien hiervan sprake is kan aan betrokkene artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen.

17. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat het onderzoek dat verweerder heeft verricht om vast te stellen of haar artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen, niet voldoet aan de eisen, gesteld in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 november 2010, inzake B en D tegen Duitsland (www.curia.europa.eu, nrs. C-57/09 en C-101/09; hierna: arrest B en D tegen Duitsland). Daartoe stelt zij dat volgens punt 88 van dat arrest het enkele feit dat iemand lid is geweest van een organisatie die in een kwaad

daglicht is komen te staan niet automatisch een ernstige reden is om aan te nemen dat deze persoon zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN en dus tot gevolg heeft dat artikel 12, tweede lid, onder b en c, van de Definitierichtlijn van toepassing zou zijn. De tegenwerping van die uitsluitingsgrond moet, volgens punt 96 van het arrest, aan de hand van zowel objectieve als subjectieve criteria worden vastgesteld.

18. Zoals volgt uit punt 95 en 97 van voornoemd arrest moet, om de toepasselijkheid van één van de in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder b en c, van de Definitierichtlijn vermelde uitsluitingsgronden te kunnen aannemen, de betrokken persoon ten dele verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de daden die de betrokken organisatie heeft gepleegd; ook moet de bevoegde autoriteit bij het vaststellen van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon aan de hand van objectieve en subjectieve criteria en op basis van de uitkomsten van een onderzoek naar de specifieke feiten van het concrete geval, vaststellen welke positie deze persoon had binnen de organisatie.

19. In de uitspraak van 13 april 2012 (zaak nr. 201100658/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) overwogen dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn met elkaar overeenkomen. Voorts volgt volgens de Afdeling uit voormeld arrest dat het beleid, hiervoor onder de rechtsoverwegingen 9 en 16 weergegeven, verenigbaar is met artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn.

De rechtbank acht geen grond aanwezig voor het oordeel dat het door verweerder uitgevoerde onderzoek, waarin verweerder zowel aan de hand van meer objectieve criteria, zoals de berichtgeving in de media over schending van de resoluties en de positie van de ambassadeur op Malta, als subjectieve criteria, zoals de door eiseres tijdens de gehoren afgelegde verklaringen, haar individuele verantwoordelijkheid voor het schenden van de resoluties heeft aangenomen, niet aan voormelde in het arrest van 9 november 2010 gestelde eisen voldoet. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de door eiseres (in de zienswijze) genoemde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 2 juli 2012 in hoger beroep is vernietigd (uitspraak van de Afdeling van 29 juli 2013; zaak nr. 201207458/1). De beroepsgrond faalt derhalve.

20. Verweerder heeft ten aanzien van de 'knowing participation' gesteld dat uit verschillende (in het voornemen genoemde) berichten blijkt dat vanuit Malta wapens en wapenonderdelen via de veerdienst zijn gesmokkeld naar Libië. Malta werd volgens die berichtgeving veelvuldig gebruikt als een vrijplaats van waaruit de sancties ontdoken konden worden. Verweerder stelt dat eiseres heeft bevestigd dat er in de periode 1992 tot 1997, toen zij ambassadeur was, sancties werden ontdoken. Omdat daarmee de conclusie is gerechtvaardigd dat er een redelijk vermoeden van schuld is dat eiseres hierin een rol heeft gespeeld, volgt verweerder eiseres niet in haar stelling dat er een soort prima facie beleid is ten aanzien van ambassadeurs van foute regimes. Ten aanzien van de 'personal participation' heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het logisch lijkt dat eiseres, als ambassadeur, in het ontduiken van de sancties een rol van betekenis heeft gehad. Daarbij is volgens verweerder van belang dat eiseres heeft verklaard als ambassadeur onder andere verantwoordelijk te zijn geweest voor het controleren en goedkeuren van vrachtbrieven en afgeven van certificaten bij goederen die vanuit Malta naar Libië werden vervoerd.

21. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat VN-resolutie 748 tijdens de periode dat eiseres ambassadeur was op Malta is geschonden doordat illegale wapentransporten hebben plaatsgevonden via Malta naar Libië. Voorts staat vast dat eiseres weet had van die VN-resolutie. Verder stelt de rechtbank vast dat eiseres tijdens het aanvullend gehoor op 6 november 2012 (pagina 15 van het verslag) op de stelling van verweerder dat er in de tijd dat zij daar ambassadeur was, vanuit Joegoslavië wapentransporten plaatsvonden via Malta naar Libië, heeft gereageerd met de verklaring dat zij zelf niets via officiële wegen heeft gehoord, maar dat er vanuit de media "van alles werd geschreeuwd". Verweerder heeft derhalve wat betreft de illegale

wapentransporten terecht "knowing participation" aangenomen bij eiseres. Gelet op de vooraanstaande positie die eiseres heeft bekleed als hoogste vertegenwoordiger van Libië op Malta, heeft verweerder haar voor die illegale wapentransporten verder ook individueel verantwoordelijk mogen houden ("personal participation"). De rechtbank verwijst hierbij naar punt 98 van het arrest B en D tegen Duitsland, waaruit volgt dat daden of nalatig handelen in beginsel mogen worden toegerekend aan vooraanstaande functionarissen van organisaties die in verband worden gebracht met ontoelaatbare daden. De rechtbank stelt in dit verband bovendien vast dat eiseres tijdens het op 10 en 31 oktober 2012 gehouden aanvullend gehoor (hierna: het aanvullend gehoor) heeft verklaard als ambassadeur (eind)verantwoordelijk te zijn geweest voor het controleren en afgeven van vrachtbrieven en afgeven van certificaten bij goederen die vanuit Malta naar Libië werden vervoerd (pagina 11 van het verslag). Dat eiseres niet zelf deze documenten heeft afgegeven neemt niet weg dat zij vanuit haar positie als ambassadeur, en gelet op haar onbetwiste wetenschap van de ontduiking van sancties, door zich actiever op te stellen het ontduiken van de internationale sancties (mogelijk) had kunnen voorkomen, althans invloed had kunnen hebben op de mate waarin die sancties zijn ontdoken. Het betoog van eiseres dat verweerder een selectief beleid inzake het tegenwerpen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag voert, of zelfs eiseres anders heeft behandeld dan een Iraakse ambassadeur tijdens de eerste Golfoorlog, is niet onderbouwd en vindt overigens geen steun in de feiten, om welke reden het wordt verworpen. Omdat verweerder personal participation heeft mogen aannemen, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres individueel verantwoordelijk kan worden gehouden voor de schending van VN-resolutie 748.

22.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder terecht heeft gesteld dat artikel 1(F), aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag op eiseres van toepassing is. Gelet hierop zal de rechtbank hetgeen door verweerder is gesteld ten aanzien van de toepasselijkheid van artikel 1(F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, en hetgeen eiseres daartegen heeft aangevoerd, onbesproken laten.

23.

Eiseres heeft in beroep voorts aangevoerd dat zij bij terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Zij vreest in verband met de van Wikileaks afkomstige berichten die verweerder tijdens het aanvullende gehoor heeft overgelegd, en waarin haar naam staat vermeld, bij terugkeer naar Libië geassocieerd te zullen worden met het regime van Gaddafi en met samenwerking met de Amerikanen. Dat het eiseres op dit moment onbekend is of er actuele bedreigingen zijn geuit is niet verwonderlijk aangezien haar directe familieleden, op haar echtgenoot na, buiten Libië verblijven, aldus eiseres. Ter onderbouwing van de risico's die (vermeende) aanhangers van het Gaddafi-regime bij terugkeer lopen heeft eiseres een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 11 april 2013 (AWB 12/36385), paragraaf 3.1.1 van het Libya Country Report van de Asylum Research Consultancy van 5 juli 2013 en pagina 39 van het algemeen ambtsbericht inzake Libië van de Minister van Buitenlandse Zaken van september 2013 overgelegd.

24.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit van 14 maart 2013, in samenhang gelezen met het daarin ingelaste voornemen, op het standpunt gesteld dat eiseres geen concrete feiten of omstandigheden heeft aangevoerd waaruit blijkt dat juist zij bij terugkeer naar Libië een reëel risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Voor zover eiseres heeft gesteld dat het bureau van de Nationale Veiligheidsraad en het Ministerie van Buitenlandse Zaken onderzoek naar haar zouden hebben gedaan na haar vertrek naar Nederland, acht verweerder van belang dat gesteld noch gebleken is dat eiseres thans niet zou kunnen terugkeren naar Libië, aangezien de toenmalige Nationale Veiligheidsraad en het toenmalige Ministerie van Buitenlandse Zaken geen invloed meer hebben. Aan de door eiseres gestelde, en aan Wikileaks berichten ontleende, vrees bij terugkeer heeft verweerder geen overwegende betekenis toegekend, nu eiseres eerst bij het

aanvullend gehoor bekend is geraakt met deze berichten, de echtgenoot van eiseres is teruggekeerd naar Libië en gesteld noch gebleken is dat eiseres of haar familie ervan op de hoogte is geraakt dat zij thans in Libië wordt gezocht of vanuit Libië is bedreigd in verband met deze berichten.

25.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Eiseres heeft geen stukken overgelegd, waaruit blijkt dat juist zij te vrezen heeft voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De enkele mogelijkheid van die schending is daartoe onvoldoende. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat de echtgenoot van eiseres is teruggekeerd naar Libië en niet is gebleken dat hij zich daar niet kan handhaven vanwege de positie van eiseres. Evenmin is gebleken dat hij ervan op de hoogte is geraakt dat eiseres thans wordt gezocht in Libië of persoonlijk wordt bedreigd. Ten slotte hebben de door eiseres in beroep overgelegde stukken geen betrekking op de persoon van eiseres. De beroepsgrond faalt.

Ten aanzien van het inreisverbod

26.

Ingevolge artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 vaardigt Onze Minister een inreisverbod uit tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland: (...) b. niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

Ingevolge artikel 66a, vierde lid, van de Vw 2000 wordt het inreisverbod gegeven voor een bepaalde duur, die ten hoogste vijf jaren bedraagt, tenzij de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. De duur wordt berekend met ingang van de datum waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

Ingevolge artikel 66a, achtste lid, van de Vw 2000 kan Onze Minister, in afwijking van het eerste lid, om humanitaire of andere redenen afzien van het uitvaardigen van een inreisverbod.

27.

Ingevolge artikel 6.5a, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) bedraagt de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaren.

Ingevolge artikel 6.5a, vijfde lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met het vierde lid, ten hoogste tien jaren, indien het betreft een vreemdeling die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze ernstige bedreiging kan blijken uit onder meer de omstandigheid dat hem artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen.

28.

Verweerder heeft de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen de toetsing in rechte kan doorstaan, onder verwijzing naar artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, juncto artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 aan de uitvaardiging van het inreisverbod voor een duur van tien jaar ten grondslag gelegd.

De beroepsgrond dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheid die eiseres in de zienswijze naar voren heeft gebracht dat zij bij terugkeer naar Libië zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, faalt. Verweerder heeft ten aanzien van artikel 3 van het EVRM het standpunt ingenomen dat dit niet in de weg staat aan het opleggen van een inreisverbod, en daartoe gesteld

dat, gelet op hetgeen in het bestreden besluit van 14 maart 2013 ten aanzien van artikel 3 van het EVRM is overwogen, eiseres niet gevolgd wordt in haar betoog dat zij niet kan terugkeren naar Libië. Dat standpunt kan, gelet op hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 25 is overwogen, de toetsing in rechte doorstaan. De rechtbank merkt in dit verband op dat uit de jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld de uitspraak van 21 november 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:2105), volgt dat voor zover hetgeen is aangevoerd ten aanzien van artikel 3 van het EVRM geen betrekking heeft op het inreisverbod, maar uitsluitend op aspecten die aan de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ten grondslag zijn gelegd, hetgeen hier het geval is, dit niet tot vernietiging van het inreisverbod kan leiden.

29.

In geschil is ten slotte of artikel 8 van het EVRM aan het opleggen van een inreisverbod in de weg staat.

30.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

31.

Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – onder meer de arresten van 25 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov tegen Nederland, en 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez tegen Noorwegen (www.echr.coe.int) – dient er een “fair balance” te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds.

32.

Verweerder heeft zich in het besluit van 14 maart 2013 op het standpunt gesteld dat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM oplevert, omdat de inmenging in het familie- en gezinsleven van eiseres gerechtvaardigd is. Bij de afweging van alle belangen komt aan het Nederlands algemeen belang meer gewicht toe dan aan het belang van eiseres. In dat kader heeft verweerder in aanmerking genomen dat de echtgenoot van eiseres in Libië verblijft. Niet gebleken is van een objectieve belemmering het gezinsleven in Libië uit te oefenen. Voor zover eiseres in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gewezen op de belangen van haar in Nederland geboren zoon, is van belang dat zijn aanvraag om een verblijfsvergunning eveneens bij besluit van 14 maart 2013 is afgewezen. Gelet op de leeftijd van de zoon van eiseres is onvoldoende aangetoond dat deze onoverkomelijke problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Libië. Daarbij is het aan eiseres en haar echtgenoot om hun zoon bij deze verandering in zijn leven te begeleiden.

Verder acht verweerder van belang dat de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag een dusdanig ernstige aantijging is dat het belang van de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van eiseres bij een ongestoord familie- en gezinsleven. Tevens heeft verweerder overwogen dat eiseres en haar zoon weliswaar sinds 2011 in Nederland hebben verbleven, maar nimmer een verblijfsvergunning hebben gekregen. Eiseres heeft voorts, voorafgaand aan haar komst naar Nederland, 45 jaar in Libië verbleven, zodat aangenomen moet worden dat zij hechtere banden heeft met Libië. Voor zover eiseres heeft aangevoerd dat het inreisverbod haar de mogelijkheden ontnemt om met haar broer, die in het Verenigd Koninkrijk verblijft, contact te onderhouden, is van belang dat een

inreisverbod niet in de weg staat aan een verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Voor zover gesteld is dat de moeder van eiseres, die in Nederland woont, afhankelijk is van de zorg van eiseres, is van belang dat de zorg voor de moeder hier te lande is gewaarborgd. Gebleken noch aangetoond is dat de broer en zus van eiseres, die ook in Nederland wonen, de (aanvullende) zorg voor hun moeder niet op zich kunnen nemen.

33.

Gelet op het vorenstaande geeft het geheel van de bij de besluitvorming betrokken feiten en omstandigheden, zoals hiervoor vermeld, geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de "fair balance" die moet worden gevonden tussen het belang van de eiseres enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds, zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het inreisverbod niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat hetgeen eiseres heeft aangevoerd ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, ter onderbouwing van haar betoog dat een objectieve belemmering aanwezig is om het gezinsleven in Libië uit te oefenen, gelet op hetgeen eerder is overwogen, niet kan slagen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat, ook in aanmerking genomen dat eiseres in de jaren tachtig met regelmaat naar Nederland is gereisd, haar banden met Libië hechter zijn dan die met Nederland. De gestelde medische problemen van de broer en zus van eiseres zijn niet met stukken onderbouwd, zodat verweerder daaraan niet ten onrechte niet de door eiseres gewenste betekenis heeft toegekend.

34.

De slotsom van al het vorenstaande is dat het beroep ongegrond moet worden verklaard. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L. van Gijn, voorzitter, mr. R.J. Jue en mr. B.J. Zippelius, rechters, in tegenwoordigheid van mr. R. Barzilay als griffier.
de griffier de voorzitter

Uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2014.